

Comentariu la Cartea Apocalipsa 1-22: Partea B – W.J. Ouweneel

C. „Ceea ce va fi după acestea” (Apocalipsa 4.1-22.21)

Cuprins

C. „Ceea ce va fi după acestea” (Apocalipsa 4.1-22.21)	1
I. Scena din cer (Apocalipsa 4.1-5.14)	1
(a). Tronul din cer (Apocalipsa 4.1-11).....	1
(b). Mielul și cartea (Apocalipsa 5.1-14)	8

I. Scena din cer (Apocalipsa 4.1-5.14)

(a). Tronul din cer (Apocalipsa 4.1-11)

Versetul 1

Am văzut cum Domnul Isus a vorbit prin Duhul Său și prin slujitorii Săi celor șapte biserici din Asia Mică, care reprezintă perioadele diferite ale istoriei creștine. Adunarea (sau Biserica) nu este privită aici din perspectiva planurilor lui Dumnezeu, căci atunci totul este desăvârșit, ci în responsabilitatea ei pentru ceea ce ea ar trebui să fie: mărturia lui Dumnezeu pe pământ. Am văzut ce a devenit din aceasta și cum Domnul Isus, care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, trebuie din cauza aceasta să judece nu numai lumea ci și creștinătatea. Am văzut cum în această creștinătate au luat ființă patru părți mari, care continuă să existe una lângă alta până la venirea Domnului: Tiatira (Biserica romano-catolică și Biserica ortodoxă), Sardes (bisericele protestante de stat și ale poporului în diferite țări), Filadelfia (care s-a despărțit de Sardes, ca să rămână credincioasă Domnului) și în final Laodiceea (care a strălucit în secolul al 19-lea, dar a deveni căldicel și într-o stare catastrofală). Creștinătatea din zilele noastre se poate împărți în aceste patru grupe, care vor exista până la venirea Domnului, cum s-a spus. Credincioșii, care se găsesc în aceste patru grupe, constituie Biserica (adevărată) pe pământ, pe care Domnul o va răpi la cer la venirea Lui, în timp ce creștinii cu numele, care într-adevăr mărturisesc că ei cred, dar fără să posede viața nouă, vor rămâne pe pământ. În forma de Babilonul cel mare, biserica falsă va fi judecată la începutul necazului cel mare (Apocalipsa 17). Toate aceste patru scrisori se referă la venirea Domnului.

Acum, în Apocalipsa 4, întâlnim formularea importantă „după acestea”. Acest „după acestea” ne este prezentat în Apocalipsa 2 și 3, și acum este vorba de evenimente care vor avea loc după epoca creștină actuală. În Apocalipsa 1.19 am văzut cum trebuie să împărțim cartea, ca s-o înțelegem corect.¹ Ioan trebuia să scrie celor șapte biserici:

---

¹ Vezi mai detaliat partea A, capitolul 2.2.

- Ce a văzut: aceasta stă în Apocalipsa 1;
- Ce este: aceasta este epoca actuală, istoria creștinătății, Apocalipsa 2 și 3;
- Ce trebuie să aibă loc după acestea: acestea sunt lucrurile care sunt descrise după Apocalipsa 4.

Duhul Sfânt ne îndreaptă atenția asupra faptului că evenimentele care urmează după primul verset din Apocalipsa 4 trebuie să aibă loc „după acestea”. Noi nu vom înțelege nimic din toată Apocalipsa, dacă nu am înțeles acest punct important: la începutul Apocalipsa 4 întreaga Biserică (Adunarea) se află în cer.² Toți cei care au adormit în Domnul au fost treziți și cei în viață au fost transformați așa cum se profetește în 1 Corinteni 15.51-55 și 1 Tesaloniceni 4.13-17. Ei toți au primit un trup de glorie (Filipeni 3.21). Biserica este prezentată aici împreună cu credincioșii Vechiului Testament (vezi adnotarea 101) în forma celor 24 de bătrâni (Apocalipsa 4.4), care se află glorificați în cer. Apocalipsa 4 tratează deci cele viitoare, și aceasta așa aproape fără excepție până la Apocalipsa 22. Numeroși comentatori încearcă să aplice aceste părți la epoca actuală; în mod normal nu le reușește și rezultatul niciodată nu va fi satisfăcător. În niciuna din aceste interpretări nu se explică suficient ce reprezintă cei 24 de bătrâni (vezi mai jos). Ei sunt clar diferențiați de îngeri (Apocalipsa 5.11). Nu poate fi vorba de sfinții adormiți în Domnul, deoarece aceștia sunt prezentați în Apocalipsa 6.9 ca sufletele celor de sub altar, în timp ce aici este clar vorba de sfinți glorificați îmbrăcați în haine albe și cu cununi de aur.

În locul acesta nu vrem să diferențiem încă diferitele grupe, care se vor găsi pe pământ după răpirea Bisericii, sau vor adormi în această perioadă; vom face aceasta în Apocalipsa 7. Însă aici vedem în cer numai o categorie de credincioși: creștinii – fără diferențiere în privința originii lor, iudei sau păgâni – și credincioșii din Vechiul Testament, toți glorificați și în pace la Domnul. Este important să se înțeleagă aceasta, așa cum venirea Domnului ne este prezentată în două etape. Mai întâi Domnul vine ca să ia Biserica Lui la Sine în glorie, foarte probabil așa că lumea nu observă nimic din aceasta. Această răpire a Bisericii are loc între Apocalipsa 3 și Apocalipsa 4, în timp ce etapa a doua urmează la câțiva ani mai târziu, când Domnul Se va întoarce cu Biserica Sa vizibil pe pământul acesta. În Apocalipsa 1.7 am văzut deja: „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea și cei care L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui.” Aceasta este descris mai detaliat abia în Apocalipsa 19. Deci Apocalipsa 4-19 ne relatează istoria unei perioade care se întinde de la răpirea Bisericii și până la revenirea Domnului cu Biserica Sa, ca să întemeieze Împărăția Sa pe pământ. Dacă am înțeles aceasta, atunci am descoperit cheia cu care putem învăța să înțelegem restul cărții.

Apocalipsa 4 și 5 constituie un fel de introducere la partea principală Apocalipsa 4-19. În acestea ne este prezentată o scenă cerească, care va avea loc după ce Biserica va fi răpită și introdusă în cer. Această scenă ne arată ce trebuie să se petreacă cu pământul: el trebuie curățit, pentru ca Împărăția Domnului Isus să poată fi instaurată pe el (compară cu Apocalipsa 11.15-18). De ce aceasta nu poate avea loc imediat? Deoarece pământul este încă plin de lucruri care sunt în contradicție cu sfințenia și dreptatea Lui și care trebuie îndepărtate prin judecăți înainte de instaurarea Împărăției.

Domnul Isus, care în Apocalipsa 1.10 a vorbit cu Ioan cu un glas ca al unei trâmbițe, spune în versetul 1 lui Ioan: „Suie-te aici.”³ Am putea să ne întrebăm, de ce nu se vorbește despre răpirea

---

² Vezi detaliat partea A, capitolul 6.

³ Ioan nu a trebuit să facă această suire în propria lui putere, ci prin puterea Duhului Sfânt (versetul 2). Posibilitatea pentru aceasta i s-a creat prin aceea că în cer „o ușă stătea deschisă” (așa se poate reda foarte bine perfectul),
Continuare pe pagina următoare!

care trebuie să aibă loc între sfârșitul capitolului 3 și începutul capitolului 4. Dar despre răpire noi putem deja afla multe din 1 Corinteni 15, 1 Tesaloniceni 4, Ioan 14 și Filipeni 3, de aceea în locul acesta nu era necesar să se revină la aceasta.⁴ În afară de aceasta, răpirea este „fericita nădejde” (Tit 2.13) pentru Biserică, în timp ce în această carte a judecăților nu găsim nici o descriere a viitorului ceresc al sfinților, cu excepția a ceea ce citim la sfârșit în Apocalipsa 22, când partea cu judecățile a cărții s-a terminat. Răpirea Bisericii este de o cu totul altă natură decât profetia referitoare la pământ și la judecățile care vor veni asupra lui. În afară de aceasta în Apocalipsa 4 nu vedem casa Tatălui, ci sala tronului ceresc cu tronul de judecată. Ioan trebuia să vadă din cer ce se va petrece cu pământul după timpul de har. Din cauza nedreptății lumii acesteia Domnul este nevoit acum să aducă aceste judecăți asupra ei, ca să reveleze dreptatea Lui desăvârșită.

Versetele 2-6a

Ioan ne relatează cum el a fost imediat în Duh,⁵ eliberat de îngrădirile corpului său și de lumea aceasta, și cum el a fost copleșit prin viziunea cerească. Tronul din cer este tema din Apocalipsa 4, în timp ce în Apocalipsa 5 este vorba despre o carte în cer. Deci în Apocalipsa 4 este vorba de tron⁶ și de Acela care ședea pe el. Ioan aproape că nu-L cunoaște: pe tron⁷ stătea „Unul”, care la înfățișare era asemenea unei pietre de iaspis și de sardiu. Apocalipsa 21.19,20 ne învață că pietrele prețioase reflectă gloria lui Dumnezeu în noul Ierusalim.⁸ „... și de jur-împrejurul

---

prin care el avea intrare. Și în Apocalipsa 19.11 „cerul se deschide”, de data aceasta pentru ca Hristos și Biserica să coboare pe pământ.

⁴ Referitor la răpirea Bisericii vezi detaliat partea A, în capitolele 6.5 și 6.6.

⁵ Această expresie pare să arate (așa ca și „după acestea” din versetul 1) că această viziune nouă a avut loc la un anumit timp după prima viziune (Apocalipsa 1.10-3.22), deoarece în Apocalipsa 1.10 profetul „era în Duhul” și evident între timp era din nou în starea normală, pentru ca acum să ajungă din nou „în Duhul” (chiar dacă versetul aparține desigur viziunii). Compară cu Ezechiel 1.1; 11.1,5; Isaia 6.1; 1 Împărați 22.19. Starea de emoție în Duhul este comparabilă cu aceea a lui Pavel în 2 Corinteni 12.1-4, în care el a fost luat în cerul al treilea și în Paradis.

⁶ Cuvântul tron se întâlnește în cartea Apocalipsa nu mai puțin de 42 de ori ca tron al lui Dumnezeu și încă de cinci ori sub alte denumiri, în timp ce în Noul Testament se întâlnește numai de 15 ori. Smith (pag. 102) numește cartea Apocalipsa și cartea-tron a Bibliei. Scena tronului este descrisă viu: ce este *pe tron* (versetele 1,4,9,10), ce este *în jurul tronului* (versetele 3,4, și 6), ce iese *din tron* (versetul 5), ce este *înaintea tronului* (versetele 5,6,10) și ce este *în mijlocul tronului* (adică probabil în imediata apropiere) (versetul 6).

⁷ Textual în versetele 2b și 3a stă scris: „și pe tron Unul așezat, și Cel așezat [sau: El Cel care a fost așezat – în sensul pus să stea acolo] ...”; vezi și versetul 9; Apocalipsa 5.1,7,13; 6.16; 7.10,15; 19.4; 21.5 unde traducerea este „El/Lui, care ședea pe tron”, textual „Cel așezat pe tron”.

⁸ Și smaraldul (în versetul 3 la sfârșit) se întâlnește în Apocalipsa 21, ca a patra piatră din cele douăsprezece (versetul 19); piatra de iaspis și piatra de sardiu sunt prima piatră și a șasea piatră. Cele trei pietre le vedem și în Ezechiel 28.13 și pe pieptarul marelui preot în Israel, și anume iaspis ca ultimă piatră și sardiu ca primă piatră. Acolo este vorba de caracterul prețios pe care îl au semințiile lui Israel înaintea lui Dumnezeu, dar o valoare mare pe care ele nu o au în ele însele ci care rezultă din propria glorie a lui Dumnezeu. Sardiu se poate lega cu Ruben (= „iată, un fiu”), fiul cel mai în vârstă al lui Iacov, și iaspis cu cel mai tânăr fiu, Beniamin (= „fiul mâinii sale drepte”). Numele acestea arată spre Întâiul-născut Fiul al lui Dumnezeu și Fiul de la dreapta lui Dumnezeu, în timp ce smaraldul ca a patra piatră poartă numele lui Iuda, care în Apocalipsa 5.5 ne amintește direct de Leul din seminția lui Iuda. Aceste trei referiri par să sublinieze că este Dumnezeu Fiul, Cel care se vede pe tron, în care se revelează gloria Dumnezeului triunitar (vezi explicația mai jos în text), însă aici văzută în legătură cu Israel. Iaspis este probabil un cristal transparent (compară cu Apocalipsa 21.11), probabil un diamant. Sardiu este

Continuare pe pagina următoare!

tronului era un curcubeu”; Acesta este simbolul legământului lui Dumnezeu cu pământul acesta. Curcubeul ne amintește că pe pământ au vuit furtunile, dar că după furtuni au urmat binecuvântările (Geneza 9.8-17). Fulgerele, glasurile și tunetele, care ies din tron (Apocalipsa 4.5) anunță judecățile care vor veni, dar curcubeul este făgăduința lui Dumnezeu că după furtuni va domni pe pământ pacea, binecuvântarea și dreptatea.

După aceea vedem de jur-împrejurul tronului 24 de tronuri și pe tronuri ședeau 24 de bătrâni.⁹ Aici nu este vorba, cum s-a spus, de îngeri. Niciunde nu citim că îngerii șed pe tronuri: ei sunt slujitori (Evrei 1.14). Este exclus ca aici să fie vorba de sfinții adormiți, printre altele și pentru că în Apocalipsa 6.9 ei sunt denumiți ca „suflete”. Însă aici vedem sfinți glorificați. Și numărul lor arată că ei sunt în număr complet: numărul 24 este de două ori 12, și numărul acesta face aluzie la glorie în administrare;¹⁰ 24 stă deci în legătură cu guvernarea pământului acesta. În Vechiul Testament (1 Cronici 24 și 25) găsim 24 de cete pe preoți, leviți și cântăreți. Aici îi vedem în hainele lor albe și cu potirele lor pline cu tămâie (Apocalipsa 5.8) prezentați ca preoți; noi îi recunoaștem ca credincioși, pe care Domnul „i-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său” (Apocalipsa 1.6). Ei sunt și împărați și învingători, căci noi îi vedem ca împărați șezând pe tronuri, și pe capete au cununi de aur; acestea nu sunt diademe împărătești, ci cununi de lauri. Deci aici nu este vorba de îngeri sau de cei adormiți, ci de sfinți glorificați; faptul că ei poartă cununi face aluzie la faptul că ei au înviat dintre morți (compară o grupă asemănătoare în Apocalipsa 15.2).

În epistolele lui Pavel găsim planurile lui Dumnezeu referitoare la Biserică; împlinirea lor ne duce pe locul celei mai înalte binecuvântării: Ioan 14 îl numește casa Tatălui. Dar în Apocalipsa 4 nu vedem Biserica, ca să zicem așa, în locuințele particulare ale cerului. Vedem aici sala cavalerilor a palatului ceresc, sala tronului, în care se va governa și se vor face procese. În casa Tatălui, „locuința particulară” propriu-zisă a familiei lui Dumnezeu, nu stă nici un tron. Tronul are a face numai cu guvernarea pe pământ. Biserica nu este văzută aici în caracterul ei deosebit ca trup sau mireasă a lui Hristos, ci în legătură cu credincioșii din Vechiul Testament.¹¹ Din 1

---

o piatră roșie ca sângele sau de culoarea cărnii, după care este numită cetatea Sardes. Smaraldul este ori o piatră de culoare verde-deschis (în acest caz curcubeul trebuie să fi fost un fel de aureolă) ori un cristal transparent, în care lumina se descompunea în culorile curcubeului ca într-o prismă (compară cu Ezechiel 1.27,28). Ideea că aici este vorba de tronul lui Dumnezeu în gloria *judecății* este sprijinită prin Psalmul 9.5,8. Culoarea roșie a sardiului arată deci nu spre sângele împăcării, așa cum presupun mulți, ci spre sângele judecății (compară cu Apocalipsa 6.12; 8.7,8; 11.6; 14.20; 16.3,4,6; 19.13).

⁹ Pentru semnificația bătrânilor vezi prezentarea detaliată în partea A, capitolul 6.8 și 6.9.

¹⁰ Sunt douăsprezece luni în an, douăsprezece seminții ale lui Israel, doisprezece apostoli, douăsprezece mii de pecetluiți din fiecare seminție (Apocalipsa 7.4-8), douăsprezece porți în noul Ierusalim, doisprezece îngeri la aceste porți, douăsprezece temelii și lungimea lor este de douăsprezece mii de stadii (Apocalipsa 21.12-15,16), douăsprezece feluri de fructe în pomul vieții (Apocalipsa 22.2) și așa mai departe. Aproape este imposibil să fie altceva decât că 24 înseamnă dublul de doisprezece.

¹¹ Nu toți pretribulaționiștii vor să vadă în cei 24 de bătrâni alături de Biserică și pe credincioșii vechi-testamentali (vezi Pentecost, pag. 228-230,272-278,423-427). Argumentele noastre pentru aceasta sunt:

(a) formulările „cei ai lui Hristos” (1 Corinteni 15.23) și „morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16), care sunt puși în legătură cu răpirea Bisericii, numai cu greu pot denumi numai pe credincioșii Bisericii, deoarece ele se potrivesc foarte bine și pentru credincioșii Vechiului Testament;

(b) „Glasul unui arhanghel” (1 Tesaloniceni 4.16) pare să se refere înainte de toate la Israel, deoarece singurul arhanghel, pe care Scriptura îl numește categoric, Mihail, este numit căpetenia lui Israel (Daniel 10.21; compară cu Apocalipsa 12.1);

Continuare pe pagina următoare!

Corinteni 15.23 știm că „cei ai lui Hristos” vor învia la venirea Domnului; aceștia sunt „morții în Hristos” din 1 Tesaloniceni 4.16. Dar și credincioșii vechi-testamentali de asemenea au adormit în Hristos, au fost spălați în sângele Său. Toți credincioșii vor învia și vor fi luați de pe pământ și vor intra în cer; noi îi găsim pe toți laolaltă. Aici probabil s-ar putea spune că o grupă de doisprezece reprezintă pe Israel (să ne gândim la cele douăsprezece seminții) și cealaltă grupă de doisprezece stă în legătură cu creștinătatea (să ne gândim la cei doisprezece apostoli; compară cu Apocalipsa 21.12,14). În numărul 24 sunt uniți toți ca împărați și preoți. Mai târziu vom vedea că credincioșii care vin din necazul cel mare vor domni de asemenea împreună cu Hristos o mie de ani pe pământ (Apocalipsa 20.4,6). Deci aceasta este nu numai partea Bisericii și a credincioșilor vechi-testamentali.

După „fulgere și glasuri și tunete” (vezi mai sus)¹² urmează: „și șapte făclii de foc, arzând înaintea tronului, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu” (versetul 5b). Vedem aici pe Duhul lui Dumnezeu în revelarea Lui sub forme diferite la executarea judecăților, ca șapte făclii de foc. Aici avem a face cu „focul” divin, care prin Duhul luminează pământul, îl verifică și îl judecă. „Și înaintea tronului era o mare de sticlă, asemenea cristalului” (versetul 6a). În Templul lui Solomon era un lighean care este numit „marea” (1 Împărați 7.23). Era umplut cu apă, care era folosită de preoți pentru spălarea mâinilor și picioarelor, înainte ca ei să intre în Locul Preasfânt. Pe pământ este necesar „ligheanul” cu „apă”, deoarece trebuie să aibă încă loc curățirea. Însă în cer nu mai este nevoie, căci acolo nimic nu ne mai poate murdări; apa este, ca să zicem așa, „solidificată” ca sticla.¹³

(c) la nunta Mielului sunt amintiți alături de mireasă și „invitații” (Apocalipsa 19.9); deci alături de Biserică trebuie să fie și o altă categorie de sfinți cerești, și aceștia pot fi numai sfinții vechi-testamentali, deoarece sfinții din timpul de după răpirea Bisericii se află încă pe pământ sau în Paradis;

(e) numărul 24 este categoric un doisprezece dublu (vezi adnotarea 100) și pare să arate o împărțire a bătrânilor în două categorii diferite;

(f) în Apocalipsa 20.4 sunt amintiți în contextul ultimei faze a primei învieri numai aceia care au murit în ceasul încercării, și nu alți sfinți. Contrar acestui fapt se face referire în mod deosebit la Daniel 12.2,3, care face aluzie la o singură înviere a credincioșilor și necredincioșilor israeliți. Mulți comentatori se întrebă însă, dacă nu cumva aici este vorba mai degrabă de o înviere spirituală a lui Israel, (compară cu Ezechiel 37); și dacă este vorba de o înviere în adevăratul sens al cuvântului, nu se poate recunoaște de ce nu s-ar putea ca aici să fie o înviere în două faze, așa cum presupun tribulaționiștii în Ioan 5.28,29.

¹² Fulgere, glasuri și tunete (compară cu Apocalipsa 8.5; 11.19; 16.18) ne amintesc de arătarea lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, când Domnul S-a revelat în tunete și fulgere, un nor întunecat și sunete puternice de trâmbițe (Exodul 19.16; 20.18; compară și cu Psalmul 18.14; 29.3-9; 46.7; 68.34; 77.19; 97.4; 144.6; Isaia 29.6; Ezechiel 1.13).

¹³ Întreaga scenă din Apocalipsa 4 amintește de Cortul din pustie sau de Templu (compară și cu Apocalipsa 7.15; 11.19; 13.6; 14.15,17; 15.5,6,8; 16.1,17; 21.3; Psalmul 11.4; 17.7; 29.9; Mica 1.2; Habacuc 2.20): Tronul lui Dumnezeu se vede pentru prima dată aici și corespunde Chivotului din Sfânta Sfintelor (compară cu 2 Împărați 19.15; Psalmul 80.2; Ieremia 3.16,17). Înaintea tronului găsim ce este sfânt, unde în primul rând vedem cele șapte făclii de foc, care corespund sfeșnicului cu șapte brațe. După aceea „marea” (ligheanul de aramă) ne transpune în curtea din față. În Apocalipsa 6.9; 8.3,5; 9.13; 14.18; 16.7 auzim și de altar (altarul pentru arderea de tot și altarul tămâierii). Această prezentare sprijină interpretarea care vede în „mare” reprezentarea ligheanului de aramă. Alți comentatori (de exemplu Mounce, pag. 136,137) gândesc la apa peste întindere (Geneza 1.7), pe care este așezat tronul lui Dumnezeu (compară cu Psalmul 104.3). Aceasta și faptul că este vorba de o mare de *sticlă* se potrivește cu prezentarea din Ezechiel 1.22: *Și deasupra capetelor făpturii vii [= cele patru făpturi vii din Apocalipsa] era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor, și se întindea în aer sus peste capetele lor*; și peste ele se afla un tron (Ezechiel 1.26) cu curcubeul (Ezechiel 1.28). Și Iov 37.18 vorbește despre o boltă a cerului „tare ca o oglindă turnată”, și Exodul 24.10 vede sub picioarele lui Dumnezeu „o lucrare străvezie ca safirul”. Această interpretare a mării merită cu siguranță să fie luată în seamă; ea subliniază măreția

Versetetele 6b-11

„Și în mijlocul tronului și în jurul tronului, patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi” (versetul 6b). Pe acestea le vom întâlni de mai multe ori în această carte (vezi versetele 7-9; Apocalipsa 5.6,8,14; 6.1,3,5-7; 7.11; 14.3; 15.7; 19.4). Ele nu sunt „animale” fără minte, ci „ființe”, care simbolizează însușirile guvernării lui Dumnezeu, culminând în judecățile Sale.¹⁴ Aceasta devine clar, dacă comparăm această descriere văzută în context cu cea din Ezechiel 1.5,10,11,18 și Ezechiel 10.12,14. Vom înțelege atunci că aceste ființe vii au legătură cu judecățile lui Dumnezeu pe pământ, care se caracterizează prin patru lucruri (de altfel numărul patru este caracteristic pentru pământ: să ne gândim la cele patru puncte cardinale, la cele patru colțuri ale pământului):

- Leul: puterea și maiestatea copleșitoare a domniei lui Dumnezeu și a judecăților;
- Vițelul (adică boul tânăr, tare): stabilitatea și caracterul netransformabil al domniei lui Dumnezeu și al judecăților (să ne gândim la animalul care ară sau treieră permanent); Dumnezeu nu va ceda până la sfârșit;
- Fața ca de om: înțelepciunea și înțelegerea cu care Dumnezeu guvernează și va judeca în curând;
- Un vultur zburând: viteza și rezezițiunea neașteptată cu care se varsă judecățile din cer.

Ca să exercite judecățile, Dumnezeu se folosește de anumite unelte concrete, de cele mai multe ori îngeri sau credincioși. Ne referim la aceasta deoarece cele patru ființe vii din Apocalipsa 4 au însușiri de îngeri, care ca unelte ale lui Dumnezeu exercită judecățile care ies din tron. În Apocalipsa 5.6 cele patru ființe vii sunt însă aduse în legătură cu credincioșii. Cuvântul „inger” nu se întâlnește în Apocalipsa 4.7-9, dar dacă paralel cu aceasta citim Isaia 6.2 și Ezechiel 1.4-14; 10.9-17, vedem că cele patru făpturi vii au însușiri de serafimi și heruvimi. Deci aici ființele vii simbolice sunt identificate concret cu îngerii, robii lui Dumnezeu, care exercită judecățile; sau atributele lui Dumnezeu, prezentate ca „ființe vii”, se concretizează aici în (activități de) îngeri.¹⁵ Ele sunt „pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi” (versetul 6c). Ele văd totul, căci nimic nu poate scăpa de judecata lui Dumnezeu. Ele sunt pline cu ochi pe dinafară dar și pe dinăuntru

---

lui Dumnezeu ca Judecător peste întreaga creație și claritatea tuturor lucrurilor (ca reflectare într-o oglindă sau vizibilă prin întinderea transparentă) pentru Cel Atotștiutor (compară cu Evrei 4.13).

¹⁴ Pentru cele patru ființe vii sunt explicații foarte diferite (Mounce pag. 137 numește un autor care a numărat 21 de explicații!), care de altfel nu se exclud neapărat una pe alta. În afară de interpretarea pe care noi o susținem (ființele sunt simboluri ale atributelor judecății lui Dumnezeu), ființele au fost identificate și cu îngeri cu rang foarte înalt. Cu siguranță ființele din Apocalipsa 4 au însușiri ale îngerilor, dar în Apocalipsa 5 ele sunt de asemenea identificate cu cei 24 de bătrâni (vezi în privința aceasta textul) și diferențiate de îngeri. Alții asociază ființele cu cele patru constelații mai importante ale zodiacului sau le văd ca reprezentanți ai întregii creații însuflețite (respectiv al animalelor sălbatice, al animalelor blânde, al ființelor dotate cu minte și al animalelor văzduhului), și așa mai departe. O altă explicație conține după părerea noastră un adevărat miez. Ea leagă cele patru ființe cu cele patru evanghelii: leul cu evanghelia după Matei (evanghelia Împăratului; compară cu Apocalipsa 5.5), vițelul cu evanghelia după Marcu (Hristos ca rob fidel), omul cu evanghelia după Luca (Hristos ca Omul adevărat, Fiul Omului) și vulturul cu evanghelia după Ioan (Hristos ca Fiul din cer). Această legătură cu cele patru glorii diferite ale lui Hristos subliniază ideea că este Dumnezeu Fiul Cel care Se vede aici pe tron (vezi textul). Aici se recomandă o interpretare cu prudență, deoarece sunt cel puțin alte trei subîmpărțiri în circulație. Irineu (ca. 170 după Hristos; *Adv. Haer.* III. 11.11) a văzut de exemplu în Ioan pe leu, în Luca vițelul, în Matei pe om și în Marcu vulturul!

¹⁵ Însușirile prezentate în cele patru făpturi se regăsesc toate și la îngeri: puterea unui leu (Psalmul 103.20), disponibilitatea de a sluji ca a unui bou tânăr (Evrei 1.14), înțelepciunea și înțelegerea unui om (Luca 15.10) și zborul rapid al unui vultur (Daniel 9.21) (Hendriksen, pag. 107).

(versetul 8): aceasta mărturisește despre înțelegere și despre o conștientizare a sfințeniei lăuntrice a lui Dumnezeu. Ele nu au odihnit atâta timp cât pământul este în totală dizarmonie cu Dumnezeu, și spun: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era și care este și care vine” (compară cu Apocalipsa 1.4,8;11.17; 16.5).¹⁶ Această veste despre sfințenia lui Dumnezeu a fost neglijată foarte mult timp pe pământ, dar Dumnezeu a posedat-o în cer, așa cum El o va instaura pe pământ. El, Cel care era și care este, Dumnezeu istoriei, este și Cel care vine, este Cel care va umple lumea cu sfințenia Lui.

„Și, când făpturile vii dădeau glorie și onoare și mulțumire Celui care ședea pe tron, care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni se prosternau înaintea Celui care ședea pe tron și se închinau Celui care este viu în vecii vecilor și aruncau înaintea tronului¹⁷ cununile lor, spunând: «Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea»” (versetele 9-11a). Sunt ființele vii cele care preamăresc pe Dumnezeu, dar sunt cei 24 de bătrâni cei care rostesc adorarea deplină. Este frumos să se vadă cât de des sunt ei în adorare în această carte (Apocalipsa 5.14; 7.11; 11.16; 19.4), și de fiecare dată dintr-un alt motiv. La îngeri nu este așa de mult (vezi însă Apocalipsa 7.11); ei nu dispun de înțelegerea desăvârșită a bătrânilor, care cunosc adorarea cea mai înaltă din cauza legăturii lor profunde cu Dumnezeu și cu Mielul.¹⁸

După aceea urmează motivul pentru care bătrânii adoră aici: „pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele au fost și sunt create” (versetul 11b).¹⁹ Aceasta arată clar că noi vedem aici pe Creatorul șezând pe tron; în capitolul acesta ne este prezentat Dumnezeu în această însușire. Este bine să se îndrepte atenția asupra acestui fapt, căci unii²⁰ gândesc că noi

---

¹⁶ Aceasta este prima din cinci proslăviri cerești din Apocalipsa 4 și 5 (Apocalipsa 4.8,11; 5.9,19,12,13), cărora le urmează alte șapte, în total douăsprezece (Apocalipsa 7.12; 11.17,18; 12.10-12; 15.3,4; 16.5-7; 18.2-8; 19.2-6). În Apocalipsa 4 și 5 proslăvirile au loc în coruri tot mai mari; (a) cele patru făpturi vii (Dumnezeu), (b) cei 24 de bătrâni (Dumnezeu), (c) cele patru făpturi vii și bătrânii (Mielul), (d) milioanele de îngeri (Mielul), (e) toate creaturile (Dumnezeu și Mielul).

¹⁷ Această aruncare a cununilor înaintea tronului este foarte remarcabilă, deoarece noi ne-am fi așteptat la aceasta mai degrabă în Apocalipsa 5, unde Mielul și lucrarea Lui de răscumpărare sunt în câmpul vizual. Indirect bătrânii par să spună deja aici că Dumnezeu este nu numai Creatorul lor în glorie și putere, ci și că cununile lor de lauri se datorează numai dragostei și harului Său. Abia în Apocalipsa 5 devine clar că această dragoste a putut să se reveleze pe baza biruinței Mielului: prin a cărui biruință și bătrânii au putut învinge moartea și mormântul.

¹⁸ Că adorarea lor este mai înaltă decât a îngerilor rezultă deja din faptul că ei se adresează direct lui Dumnezeu: „[Tu] ești vrednic”, în timp ce îngerii vorbesc numai despre El. De asemenea îngerii vorbesc mai mult despre atributele lui Dumnezeu, în timp ce bătrânii vorbesc despre lucrările lui Dumnezeu, în cazul acesta despre creația Lui. Exclamațiile „[Tu] ești vrednic” (*vere dignus*) și „Doamne și Dumnezeul nostru” au devenit uzuale la romani față de împărat, însă aici devine clar că ele se cuvin numai lui Dumnezeu. Cuvântul „să primești” în versetul 11 desigur nu înseamnă că creaturile pot da ceva lui Dumnezeu, pe care El încă nu-l are, și cu siguranță nici o glorie și putere. „Primești” înseamnă aici mai degrabă „să aduci recunoștință”. Bătrânii mărturisesc aici evident gloria, onoarea și puterea lui Dumnezeu. El merită ca aceste atribute să-I fie recunoscute public și într-un duh de adorare.

¹⁹ „Erau” este imperfectul de la verbul „a fi” și „sunt create” este forma aorist a verbului „a crea”. Prima formă redă *realitatea* existenței de mult timp, forma a doua redă *începutul* existenței (Alford, pag. 602,603). S-ar putea deci traduce liber: „Din pricina voinței Tale toate lucrurile își au existența lor permanentă și și-au început existența prin lucrarea de creație.”

²⁰ Vezi între alții Alford, pag. 594; compară cu Walvoord, pag. 105,115,116; Smith (pag. 11) spune că Isus, care în Apocalipsa 4 ședea împreună cu Tatăl pe tronul Său (Apocalipsa 3.21), a părăsit acest loc în Apocalipsa 5, ca să exercite judecata! În Apocalipsa 4 exclamația „[Tu] ești vrednic” se aduce lui Dumnezeu Fiul din cauza demnității Persoanei Sale. În Apocalipsa 5 exclamația „[Tu] ești vrednic” se aduce Mielului din cauza mărimii lucrării Sale de răscumpărare.

vedem aici pe Tatăl șezând pe tron, deoarece în Apocalipsa 5 vedem pe Fiul care ia cartea din mâna Aceluia care șade pe tron. Însă acolo nu este vorba de Fiul, care vine la Tatăl. În Apocalipsa 4.11 se spune „Domnul nostru și Dumnezeu nostru”, adică nu „numai” Tatăl, ci Trinitatea divină, Creatorul cerului și pământului, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În Apocalipsa 5 vedem un Om, pe Omul Isus Hristos, care vine la Dumnezeu. Omul acesta este totodată Dumnezeu, Fiul, însă noi nu avem voie să-I confundăm. Desigur în acest caz ne lovim de o taină de nepătruns, pe care nu avem voie să încercăm s-o analizăm. Așa vedem de exemplu în Daniel 7.13 pe Fiul Omului venind la Cel Bătrân de zile, ca să primească din mâna Lui Împărăția, însă puțin mai târziu cele două Persoane unite: când Fiul Omului vine, El este numit Cel Bătrân de zile (Daniel 7.22). Omul Isus este Dumnezeu, și anume Dumnezeu Fiul. Este de mare importanță să ținem seama de aceasta și în Apocalipsa 4. Dumnezeu șede aici pe tron ca Creator, dar cine este Dumnezeu, Creatorul? Acesta este Triunitatea divină, dar în această Triunitate cunoaștem în mod deosebit pe Fiul ca Cel care face efectiv lucrarea creației. Prin El Dumnezeu „a făcut lumile” (Evrei 1.2); prin cuvântul Lui au fost făcute toate lucrurile (Ioan 1.3); în Fiul, prin Fiul și pentru Fiul au fost create toate lucrurile (Coloseni 1.16). Nu este minunat aceasta? Noi vedem pe Dumnezeu Însuși pe tron, însă acolo unde Dumnezeu Se revelează - fie în creație, în judecată sau în răscumpărare – aceasta este în Fiul și prin Fiul (compară Isaia 6.1-4 cu Ioan 12.41! vezi și Ezechiel 1.26). Hristos este Dumnezeu, preamărit în veșnicie (Romani 9.5). Cele patru făpturi vii, toți îngerii și cei 24 de bătrâni, toți credincioșii din cer preamăresc pe Creatorul cerului și pământului. Creatorul, Dumnezeu pe tron, este Același cu Mielul Cel disprețuit și umilit din Apocalipsa 5. Aceasta este o taină, pe care noi n-o putem înțelege. Era slujba deosebită a lui Ioan să prezinte întotdeauna în mod deosebit cele două laturi ale Persoanei Domnului Isus și să ilustreze alternativ însușirile Lui diferite.

(b). Mielul și cartea (Apocalipsa 5.1-14)

Versetetele 1-5

Până acum Ioan a văzut tronul, acum el privește mai îndeaproape și vede „... în mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti” (versetul 1). Despre ce carte este vorba aici?²¹ Ezechiel vorbește despre un sul de carte, pe care

---

²¹ Aici este vorba de un *sul* de carte, o bandă foarte lungă de papyrus, care a fost făcută sul și astfel a putut fi ținută în mână (versetul 1a). În mod normal este scrisă numai partea dinăuntru a rolei în coloane verticale succesive, dar aici este și partea dinafară complet scrisă. Prin aceasta se accentuează importanța și dimensiunea conținutului. Sulul este pecetluit cu șapte peceti, așa cum era cazul la testamentele romane; pe fiecare pecete un martor scria numele lui, care trebuia să fie prezent atunci când se desfăcea testamentul. Cu privire la felul cum se făcea pecetluirea sunt două păreri. Conform unei păreri pecetele erau puse la marginea superioară a sulului, și în așa fel că pecetele trebuiau rupte una după alta pentru a putea desface mai departe sulul și a-l citi. De aceea conform acestei păreri în versetul 2 este vorba mai întâi de deschidere și apoi de ruperea pecetilor. Conform altei păreri, pecetele erau puse la sfârșitul benzii, așa că toate cele șapte peceti trebuiau rupte înainte ca să se poată deschide cartea – un procedeu obișnuit. Ambele păreri sunt importante având în vedere conținutul sulului de carte. Conform primei păreri anunțarea judecăților ca atare este conținutul evident al sulului de carte; conform celeilalte păreri ruperea pecetilor este – și deci și judecata înșeptită – numai introducerea la conținutul propriu-zis al sulului de carte, care ar putea conține drepturile de proprietate ale creației. Aceasta sprijină ideea că sulul de carte se compară cu un contract de cumpărare sau cu un testament (vezi textul). Fără să excludă cele două explicații, Johnson interpretează (pag. 466,467) că sulul de carte conține dezvăluirea „tainei lui Dumnezeu” (compară cu Apocalipsa 10.7), care era anunțată de profeții Vechiului Testament, dar care acum poate fi împlinită numai de Hristos (compară cu Daniel 12.9). Rezumând s-ar putea spune că sulul de carte conține:

(a) drepturile de proprietate ale lui Hristos ca Moștenitor și Răscumpărător al creației,

Continuare pe pagina următoare!

erau scrise plângeri și vaiete și gemene (Ezechiel 2.9,10; compară și cu Isaia 29.11; Psalmul 139.16). Aceasta ajută să se înțeleagă că deschiderea cărții aduce cu sine în Apocalipsa 6 jale, vaiete și plăgi. Această carte conține, așa cum vom vedea mai clar, judecățile care vor fi vărsate pe pământ, ca să nimicească tot ce este în contradicție cu sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, așa fel ca Dumnezeu să poată instaura prin Fiul Său domnia Sa pe pământ. Aceasta aruncă o lumină și pe felul cum se continuă Apocalipsa: nu este vorba numai de împlinirea căilor lui Dumnezeu, ca prin judecată să se îndepărteze răul de pe pământ, ci și de ultima împlinire a planurilor lui Dumnezeu. Aceste planuri nu stau aici în legătură cu locul nostru în cer sau în casa Tatălui, ci cu pământul. Aici este vorba de planurile lui Dumnezeu, despre ceea ce El Și-a propus: să aducă toate sub un Cap în Hristos Isus (Efeseni 1.10). Cartea conține și căile lui Dumnezeu, care conduc la posibilitatea împlinirii desăvârșite a acestor planuri.

Un exemplu pentru aceasta găsim în Ieremia 32.6-16 în legătură cu cumpărarea unui ogor: sulul pecetluit este acolo actul de cumpărare, care numește proprietarul ogorului, care are drept de răscumpărare (compară cu Leviticul 25.23-25). Marea întrebare aici este: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile” (versetul 2). Cu alte cuvinte: cine este „proprietarul” pământului și cine are dreptul să răscumpere pământul? Foarte nimerit este faptul că un „înger puternic” trebuie să pună această întrebare.²² Cine putea să răspundă, dacă nici măcar acesta nu știa? Cartea este scrisă pe dinăuntru și pe dinafară. Ea este complet scrisă, nu mai este nimic de adăugat sau de scos. Ea conține toate gândurile lui Dumnezeu cu privire la pământ, până acum pecetluite cu șapte peceți. Nimeni nu are dreptul s-o deschidă, în afară de Acela care Se anunță că are dreptul s-o facă, care posedă cerul și pământul, Moștenitorul tuturor lucrurilor (Evrei 1.2), și care în afară de aceasta poate face judecățile, ca să răscumpere moștenirea. Numai El este demn să deschidă cartea și să-i rupă pecețile.

„Și nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ²³ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea” (versetul 3). Deci nimeni nu putea sau nu avea dreptul să citească, și ceea ce este și mai important: să facă cunoscut oficial ce stătea scris în ea. Cine este vrednic? Și cine este capabil? Aceste două premise trebuiau îndeplinite: trebuie să fie cineva care posedă demnitatea moștenirii pământului și are autoritatea să deschidă cartea.

Ioan spune că el a plâns mult (versetul 4) – cu siguranță el este singurul om care a plâns vreodată în cer, sau va plânge! El a plâns mult, dar nu mult timp. În versetul 5 vedem un bătrân mergând la el; observă, un bătrân, nu un înger. Îngerii nu dispun de înțelegerea pe care o au credincioșii. Aici este vorba de unul dintre sfinții glorificați în cer; aceștia au înțelegerea (priceperea) căilor și planurilor lui Dumnezeu. Bătrânul acesta spune lui Ioan: „Nu plânge! Iată, Leul care este din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei” (versetul 5) Este Leul din Iuda, despre care Iacov a vorbit profetic în Geneza 49.9,10, puiul de

---

(b) judecățile, care sunt necesare pentru curățirea pământului, adică căile pentru împlinirea planului lui Dumnezeu,

(c) dezvăluirea planului lui Dumnezeu cu privire la creație: judecata finală asupra lumii, binecuvântare pentru sfinți, înnoirea creației, glorificarea lui Dumnezeu și a Mielului.

²² Întâlnim iarăși un „înger puternic” în Apocalipsa 10.1 (de data aceasta cu o cârtică deschisă!) și în Apocalipsa 18.21 (cu o piatră de moară). Smith (pag. 112) este de părere că în Apocalipsa 5 este vorba de Gabriel (= „tăria lui Dumnezeu”), deoarece el este mai mult decât ceilalți îngeri aducătorul de mesaje (Daniel 8-11; Luca 1). Desigur aceasta nu se poate dovedi.

²³ Cunoaștem această divizare în trei de exemplu și din Filipeni 2.10, unde ea apare într-un context asemănător, și anume adorarea universală adusă lui Hristos. Compară și cu Exodul 20.4. Cele trei domenii numite cuprind fiecare pe îngeri, pe oamenii în viață și pe cei morți, respectiv îngerii legați (2Petru 2.4; Iuda 6).

leu, care totodată este rădăcina (adică, urmașul)²⁴ lui David. El face parte din generația împărătească, căci El este adevăratul Fiu al lui David, despre care au profetizat profetii, că Dumnezeu va pune întreg pământul ca scăunel sub picioarele Lui (Isaia 11.1-10; Psalmul 110.1 [compară cu Matei 22.42-45]; Luca 1.32). Ca Fiu al lui David El va domni peste Israel, da, toate popoarele pământului Îi vor fi supuse (Psalmul 72). Ca atare El are dreptul să deschidă cartea cu cele șapte peceți, adică El are dreptul să răscumpere pământul, ca să-l curețe.

Versetele 6-8

Ioan se întoarce și se așteaptă să vadă Leul, cel mai puternic din împărăția animalelor, pe cel care este numit „viteazul animalelor” (Proverbe 30.30); dar ce vede el? „Și am văzut în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat” (versetul 6a). Nu este aceasta minunat? În locul unui leu impunător el vede un Miel mic, disprețuit,²⁵ dar totodată El este impresionant și înduioșător, El mișcă inima. Vedem aici cum Domnul Isus a biruit: prin aceea că El a fost sacrificat. Ioan vede acest Miel, un animal neînsemnat și batjocorit, în orice privință opusul total al unui leu. În afară de aceasta El stă aici ca înjunghiat, adică un animal căruia tocmai i s-a tăiat gâtul.²⁶ Dar unde se află El? Nu mai este pe cruce, și nici în mormânt, ci în mijlocul tronului lui Dumnezeu, deci în glorie. Lucrarea a fost terminată!

Tronul lui Dumnezeu este legat aici cu cele patru ființe vii, pe care le cunoaștem din Apocalipsa 4. Însă totodată aceste patru ființe vii nu mai sunt identificate cu îngerii. Pe îngerii îi regăsim abia în versetul 11, unde ei se află într-un alt cerc în jurul tronului. Aici în versetul 6 cele patru ființe vii nu mai țin legătura cu îngerii, ci cu credincioșii. În Apocalipsa 4 era mai întâi tronul cu cele patru ființe vii, și aceste ființe simbolice sunt văzute concret în veșminte de îngerii, și abia după aceea vedem cele 24 de tronuri și pe cei 24 de bătrâni, la o anumită distanță. Însă acum totul este inversat. Nu mai este vorba de 24 de tronuri; bătrânii sunt legați direct cu tronul lui Dumnezeu, și abia după aceea, în versetul 11, găsim îngerii în jurul tronului, și deci și în jurul bătrânilor. Începând de la căderea în păcat a omului îngerii stau, în ceea ce privește apropierea de Dumnezeu, mai presus de om, însă după lucrarea de răscumpărare nu mai este așa. Dacă noi recunoaștem aici din nou pe Domnul Isus ca Mielul înjunghiat, cei răscumparați sunt văzuți în legătură directă cu El. În Apocalipsa 4 ei sunt prezentați înainte de toate ca

---

²⁴ În traducerea franceză a acestei cărți am manifestat și ideea că „rădăcina” înseamnă aici „originea (divină)” în completarea lui Scott (pag. 134). Dar după ce mi-a devenit clar că în Romani 15.12 (un citat din Isaia 11.10) Mesia este numit „rădăcina lui Iese”, și în compararea lui Isaia 11.10 cu versetul 1 am văzut că „rădăcina” înseamnă „mlădiță”, deci „urmaș”.

²⁵ Făcând excepție de Petru, care Îl numește pe Hristos ca un „Miel fără cusur și fără pată” (*amnos*) (1 Petru 1.19), numai Ioan Îl denumește Miel. În evanghelia lui el folosește cuvântul *amnos* (Ioan 1.19,36), care este folosit în Faptele apostolilor 8.32 (un citat din Isaia 53.7), și care este cuvântul uzual pentru un miel de un an (compară cu Exodul 12.5). În Apocalipsa Ioan folosește întotdeauna, și anume de 28 de ori, cuvântul *arnion*, un diminutiv de la *aren* (vezi Luca 10.3), care definește un miel ca animal de tăiere. Cuvântul *arnion* deja în timpurile nou-testamentale nu mai era privit ca diminutiv, tot așa de puțin ca *therion* („animal”, vezi Apocalipsa 13), un diminutiv de la *ther*. În Ioan 21.15 se întâlnește pluralul *arnia*. Ambele cuvinte, *amnos* și *arnion* se întâlnesc în LXX și sunt folosite în Exodul 12 pentru mielul pascal.

²⁶ Expresia „ca înjunghiat” înseamnă ori „ca și cum ar fi dus la tăiere” (adică, „rânduit la moarte”) ori „ca și cum tocmai a fost înjunghiat” sau „a fi ca și tăiat” (adică „purtând semnele morții sale”; compară cu Luca 24.40; Ioan 20.20,27; Zaharia 12.10). Atât „stând” cât și „înjunghiat” sunt la timpul perfect, ca și cum ar accentua valoarea permanentă a morții și învierii Sale.

împărați împreună cu Domnul Isus, fiecare pe tronul lui împărătesc. Aici vedem că aceste tronuri constituie, ca să zicem așa, o parte a tronului Mielului.

„Vrednic este Mielul” (versetele 9 și 12): Acesta este răspunsul la cele două întrebări: „Cine este vrednic?” și „cine poate deschide cartea?” Avem nevoie de un învingător, și anume de cel mai puternic, ca să deschidă cartea, ca să facă judecățile în puterea leului din Iuda. Însă Domnul Isus niciodată nu putea fi Leul, adică învingătorul asupra morții și Hadesului, dacă El nu ar fi fost Mielul înjunghiat, care ne este arătat aici în amintirea de lucrarea lui terminată. El este vrednic deoarece El a murit în desăvârșită smerire, într-un fel cu totul străin de natura unui leu. Nu era clar pentru lume că satan, leul care urlă (1 Petru 5.8), a obținut biruința, atunci când Mielul a fost înjunghiat? Însă în realitate este Mielul, Cel care a biruit. El părea să fie Leul cel mai puternic din Iuda, însă aici și în toată eternitatea se va gândi la El ca Mielul înjunghiat.

Mielul este descris ca „având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul” (versetul 6b). Coarnele înseamnă în Scriptură întotdeauna autoritate, și șapte coarne înseamnă autoritate²⁷ desăvârșită și absolută. Cine posedă toată autoritatea în afară de Dumnezeu? În Apocalipsa 1.4 și 4.5 Duhurile lui Dumnezeu se află înaintea tronului, dar în Apocalipsa 3.1 este Domnul Isus Cel care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, căci acolo El este Cel care prin Duhul lui Dumnezeu și conform revelării Sale diferite („înșeptite”) va exercita judecățile. Aceste Duhuri sunt prezentate aici ca ochi (compară cu Apocalipsa 4.8), căci Domnul Isus vede prin Duhul toate lucrurile (compară cu 2 Cronici 15.9 și Zaharia 3.9; 4.10). El este nu numai atotputernic, ci este și atotștiutor. Aceste șapte Duhuri sunt trimise peste întreg pământul. Da, Duhul lui Hristos poate, în timp ce El Se află totodată în cer, să meargă peste tot pământul, deoarece El este atotprezent. Mielul smerit de pe Golgota este Dumnezeul atotputernic, atotștiutor și atotprezent.

Aici devine din nou clar: Cel care șade pe tron este Creatorul, Cel adorat, pentru că El a creat toate lucrurile (Apocalipsa 4). Este Același care vine ca Fiul al Omului, ca să ia cartea din mâna lui Dumnezeu (versetul 7). Cum ar fi cu totul altfel, dacă El nu ar fi venit. Pământul nu ar fi putut fi eliberat de rău. Dar El vine și ia cartea din mâna dreaptă a Celui care șade pe tron.²⁸ „Și, când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului, având fiecare o harpă și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților” (versetul 8). În Apocalipsa 4 bătrânii erau încununăți cu cununi de aur, pe care le-au aruncat înaintea tronului (Apocalipsa 4.10), pentru că ei nu-și doreau nici o onoare pentru ei înaintea unui Dumnezeu așa de mare, cu toate că Dumnezeu în harul Său le-a acordat onoarea să domnească împreună cu Domnul Isus. Ei vor domni împreună cu El în timpul Împărăției de o mie de ani și după aceea în toată eternitatea (Apocalipsa 22.5). În Apocalipsa 5 nu este vorba atât de mult despre biruința lor și de demnitatea lor împărătească, ci ei sunt prezentați cu harfe și potire de aur.

---

²⁷ Vezi de exemplu 1 Samuel 2.10; Luca 1.69; aici trebuie să ne gândim înainte de toate la autoritatea împărătească (Apocalipsa 13.1; 17.12; Daniel 7.24).

²⁸ Remarcabil este timpul verbelor în versetul 7: „a venit [aorist] și a luat [perfect]”. Formele acestea ilustrează tensiunea profetului care privea, care spune: „Și după aceea a venit Mielul, și iată, El a luat acum cartea” sau: „... a luat cartea, și acum o avea.”

Harfa ne este cunoscută din Psalmi,²⁹ ea este instrumentul cântării de laudă și al adorării și este deseori amintită cu privire la Împărăția de o mie de ani. Potirele de aur arată că acești bătrâni sunt preoți, ceea ce știm deja din Apocalipsa 1.6. Ei sunt în primul rând adoratori, ceea ce se recunoaște din harfele lor de aur, și în al doilea rând ei pășesc în cer ca mijlocitori.³⁰ Așa cum vom vedea în capitolele care urmează, în „ceasul încercării” (Apocalipsa 3.10) vor fi încă credincioși pe pământ, dar ei nu aparțin Bisericii, deoarece aceasta se află deja în cer. Atunci va fi din nou o mărturie a lui Dumnezeu pe pământ, trezită la viață prin Duhul lui Dumnezeu. În Apocalipsa 7 vom vedea că această mărturie constă din credincioși iudei și păgâni, pe care îi regăsim în Apocalipsa 13.7-10 în necazul cel mare (compară cu Apocalipsa 7.14), când ei vor avea a face cu fiara, dictatorul puternic, care va domni atunci pe pământ și îi va prizoni. Ce frumos este să se vadă că bătrânii, care simbolizează pe sfinții desăvârșiți și glorificați în cer, sunt preocupați nu numai cu propriile lor binecuvântări, ci că ei au ochi și pentru credincioșii care se vor afla atunci pe pământ. Ei sunt preoți adevărați, atât adoratori cât și mijlocitori. Potirele de aur pline cu tămâie sunt rugăciunile sfinților. Însă aceasta nu înseamnă că în cer noi va trebui să ne rugăm pentru noi înșine, în sensul că aducem înaintea lui Dumnezeu propria nevoie. Nevoile, pe care bătrânii le aduc înaintea lui Dumnezeu ca tămâie (compară cu Psalmul 141.2) nu mai sunt nevoile proprii, ci cele ale credincioșilor care se vor găsi încă pe pământ după răpirea Bisericii (compară cu Apocalipsa 6.10). În Apocalipsa 8.3,4 vom găsi din nou aceste rugăciuni, și acolo ni se explică (indirect) care este înțelesul tămâii. Ea reprezintă gloria personală a Domnului Isus, și în baza valorii gloriei Sale rugăciunile se înalță spre Dumnezeu și sunt plăcute Lui.

Vrem să mai remarcăm că pentru aceste potire pline cu tămâie mai este și o altă interpretare. În toate timpurile au fost credincioși care au înălțat multe rugăciuni cu implorare către Domnul! Ei au strigat către Domnul în strâmtorarea lor, însă nu întotdeauna li s-a împlinit rugăciunea. O împlinire a rugăciunii ar fi însemnat că prigonitorii și asupritorii ar fi fost îndepărtați de pe pământ. Însă acești sfinți cerești cu potirele lor de aur se pot bucura acum de împlinirea definitivă în curând a rugăciunilor lor, care au fost înălțate pe parcursul tuturor secolelor, căci toate puterile vrăjmașe vor fi nimicite.

Versetele 9-14

Astfel, credincioșii se prosternă înaintea lui Dumnezeu (versetul 8) și cântă cântarea nouă (versetul 9).³¹ Atunci când noi vom cânta odată cântarea nouă, atunci o vom face-o nu cu privire la noi, așa cum suntem întotdeauna înclinați s-o facem pe pământ, să ne preocupăm cu

---

²⁹ Vezi Psalmul 33.2; 43.4; 49.4; 57.9; 71.22; 81.3; 92.4; 98.5; 144.9; 147.7; 149.3; 150.3. Harfa (de fapt lira, un instrument mic, a nu se confunda cu ceea ce noi numim astăzi harpă) este în afară de trompetă singurul instrument muzical care este amintit în cer.

³⁰ Unii doresc (probabil pe drept) să rezerve expresia „mijlocitor” numai pentru Hristos (compară Apocalipsa 8.3,4 și comentariul; vezi și Romani 8.34; Evrei 7.25) și să privească bătrânii numai ca reprezentanți ai sfinților, care simpatizează cu aceștia (Walvoord, pag. 117).

³¹ „Nou” nu este *neos* („tânăr, proaspăt”; „nou” în sensul unui punct într-o serie de puncte, deci „nou” în timp), ci *kainos*, adică „nou” în felul de a fi, altceva decât a fost cunoscut până acum. „Cântarea nouă”, pe care pământul niciodată înainte nu a cunoscut-o, nici Moise după traversarea Mării Roșii (compară cu Apocalipsa 15.3), și nici chiar David, care vorbește așa de des despre o cântare nouă (Psalmul 33.3; 96.1; 98.1; 144.9; 149.1; compară cu Isaia 42.10). Numai aceia o pot cânta, care știu ce înseamnă să fi răscumpărat prin Miel cu sângele Său (compară cu Apocalipsa 14.3). Este remarcabil cât de des se face aluzie în cartea Apocalipsa la cruce și la lucrarea de răscumpărare – tema acestei cântări noi (vezi Apocalipsa 1.5,18; 5.12; 7.14; 11.8; 12.11; 13.8; 14.4; 15.3).

binecuvântările noastre. În această cântare nu este vorba nici de a mulțumi Domnului, căci mulțumirea stă întotdeauna în legătură cu ceea ce noi am primit sau am devenit. Aici găsim preamărire, adorare, cea mai înaltă posibilă admirație pentru Persoana Domnului, însă nu găsim nici o manifestare de mulțumire în adevăratul sens al cuvântului. Credincioșii nu vor mai fi preocupați cu ceea ce au primit sau au devenit; ei vor arunca cununile lor la picioarele Domnului (Apocalipsa 4.10) și se vor preocupa numai cu demnitatea și gloria Sa.

Bătrânii spun: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea” (versetul 9). Când ei preamăresc aici demnitatea Domnului, ei dau clar și motivul pentru care o fac, introdus prin expresia „pentru că”: „pentru că ai fost înjunghiat”. Cea mai mare admirație pentru Persoana Domnului Isus se bazează întotdeauna pe lucrarea făcută de El. Prin această lucrare El „a răscumpărat pentru Dumnezeu”. În unele manuscrise stă: „Tu ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu”, dar aceasta nu este corect.³² În cer nu ne vom mai gândi la noi înșine, ci va rămâne numai această realitate minunată: Domnul Isus este marele Cumpărător și El este Cel care posedă totul (compară cu Matei 13.44). Cartea cu cele șapte peceti este asemenea actului de cumpărare din Ieremia 32, care aparține proprietarului ogorului; și cât de prețios este să se știe că El este Cel care l-a cumpărat! El este marele Răscumpărător din Vechiul Testament, care are dreptul să elibereze prin cumpărare înapoi; Cel care a răscumpărat pământul de la frații Lui (Leviticul 25.23-25). Cât de săraci am ajuns noi oamenii prin păcat! Dar El a răscumpărat pământul pentru Dumnezeu, ca să fie Moștenitorul și să-L posede pentru Dumnezeu. El este și Acela care din toate popoarele Și-a răscumpărat un popor mare din sclavie (compară cu Leviticul 25.47,48; Tit 2.14) și ne-a eliberat de păcatele noastre (Apocalipsa 1.5), așa cum aceasta este simbolizat în imaginile Vechiului Testament. În al treilea rând El a dobândit și femeia, care este „legată” cu moștenirea, așa cum odinioară Boaz și-a dobândit-o pe Rut (Rut 4), deoarece ea era „legată” cu ogorul care trebuia răscumpărat (compară cu Deuteronomul 25.5-10).

Fiecare om, care se bazează pe sângele vărsat al lui Hristos și vine la Dumnezeu mărturisindu-și păcatele, va deveni proprietatea completă a Aceluia care a cumpărat cu un preț mare atât pe fiecare credincios în parte cât și pământul întreg. Domnul Isus a dobândit prin acest preț chiar și dreptul asupra necredincioșilor (compară 2 Petru 2.1). Cum Își va revendica El acest drept? Apocalipsa 6 și capitolele următoare ne arată clar că prin lucrarea Sa pe Golgota Domnul Isus a dobândit drepturi asupra întregului pământ și asupra tuturor oamenilor și că El Se va folosi de aceste drepturi, prin aceea că El va judeca pe toți oamenii care locuiesc pe pământ și nu au crezut în El. Cât de serios este aceasta pentru aceia care încă nu L-au primit prin credință pe Domnul Isus! Hristos va lua în curând Biserica Lui la Sine și începând din momentul acesta vor veni judecăți îngrozitoare, și atunci va fi pentru eternitate prea târziu să se mai convertească sau să se pocăiască (2 Tesaloniceni 2.11,12).

Hristos va domni peste pământ. Deci noi diferențiem trei grupe de oameni, care vor domni împreună cu Domnul Isus peste pământ:

- Credincioșii din Vechiul Testament,
- Credincioșii care aparțin Bisericii,
- Credincioșii care în timpul despre care este vorba în Apocalipsa se vor converti ca urmare a predicării Evangheliei Împărăției prin iudeii credincioși (Matei 24.14), și aceia care vor fi înviați la începutul Împărăției, cei care au murit printr-o moarte violentă. Cu

---

³² Cu privire la întrebarea cui se adresează bătrânii în preamărirea adusă de ei – o întrebare care este în legătură și cu diferite variante de text – vezi partea A, capitolul 6.10.

alte cuvinte, ei constituie ultima fază a primei învieri (Apocalipsa 20.5). Domnul Isus este cel dintâi rod al acestei învieri (1 Corinteni 15.20), urmat de credincioșii care atunci vor fi în viață și de cei care au murit, și în final, scurt înainte de Împărăția de o mie de ani, la arătarea Domnului, sunt la rând acești martiri. Ei vor domni la fel împreună cu Domnul având trupuri glorioase.

Vedem că sunt și alții care intonează în această preamărire. Cum am spus, îngerii posedă mai puțină înțelegere decât bătrânii, deoarece motivele lor pentru preamărirea și adorarea adusă de ei nu sunt așa de profunde. Ei nu au personal nici o parte la rezultatele marii lucrări de răscumpărare, dar cu toate acestea au văzut cu mare admirație pe Domnul Isus în suferințele Lui nespuse de mari pe Golgota, atunci când El ca Mielul mic a fost răstignit în slăbiciune (2 Corinteni 13.4). Dar El a biruit, El, Leul din seminția lui Iuda. Deci îngerii au motive suficiente să se bucure și să-L adore: „Și am văzut, și am auzit glas de îngeri mulți de jur împrejurul tronului și al făpturilor vii și al bătrânilor; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii,³³ spunând cu glas tare: «Vrednic este Mielul cel înjunghiat»” (versetele 11,12a). Îngerii aceștia tresăltau de bucurie și se bucură cu toții. Și ei recunosc demnitatea Mielului: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogăția și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!” (versetul 12b), spun îngerii.³⁴ Domnul Isus este deja din toată eternitatea vrednic să primească această onoare și de la crearea lor îngerii I-ai adus Lui ca Fiu al lui Dumnezeu laudă, deoarece El este Creatorul lor (compară cu Apocalipsa 4.11). Însă aici vedem că îngerii Îl recunosc acum și ca Mielul înjunghiat, și că ei Îl preamăresc ca atare. Remarcabil este și faptul că ei Îi „doresc” înțelepciune. Este clar că El însuși este înțelepciunea, însă aici ei se roagă ca înțelepciunea planului lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său să devină vizibilă, pentru ca Acesta să domnească cu înțelepciune peste toți. Îngerii ca atare nu vor domni. „Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni” (Evrei 2.5). Ei vor rămâne întotdeauna slujitori (compară cu Evrei 1.14), însă ei sunt ființe curate care pot cânta împreună laudă Mielului ca și cei răscumparați.

Ce va fi când toată creația se va bucura: „Și orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și toate cele din ele le-am auzit spunând: «A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!»” (versetul 13). Acum aceasta este încă de viitor. Însă va veni ziua când tot ceea ce Dumnezeu a pregătit începând cu Geneza 1 se va bucura, și din care Dumnezeu va îndepărta blestemul, care a venit asupra pământului din cauza păcatului omului. Animalele, care nu pot vorbi, vor lauda, plantele, stelele, peștii, totul va cânta împreună în această cântare de laudă, când toate lucrurile vor fi supuse Domnului Isus. Atunci va deveni realitate 2 Timotei 4.8, unde se vorbește despre aceia care „iubesc arătarea Lui”. Noi iubim nu numai venirea Lui, ca să ia Biserica Lui la Sine, ci noi iubim și arătarea Lui, adică dorim mult revenirea Lui pe pământ, când tot ce nu este în concordanță cu El va fi înlăturat. Noi ne bucurăm de momentul când Mielul înjunghiat, smerit și răstignit va primi toată gloria și toată autoritatea. Sunt planurile lui Dumnezeu de la crearea

³³ Nu are nici un sens să se calculeze acest număr mare (de exemplu zece mii de ori zece mii = o sută de milioane), deoarece cuvântul grecesc pentru „zece mii” *myrias* (din care s-a dedus cuvântul nostru miriade) este simplu cel mai mare numeral simplu în greacă. În Apocalipsa 9.16 găsim o derivare: *dismyrias*, „douăzeci de mii”; aici douăzeci de mii de ori zece mii înseamnă două sute de milioane. Aceste numere mari vor să spună în limba greacă simplu: multe milioane nenumărabile (compară cu Daniel 7.10).

³⁴ Compară cu adnotarea 108: cele șapte calități numite aici nu sunt *dorite* Mielului, ci sunt *atribuite*. Aceste calități ale lui Hristos se întâlnesc deseori în Noul Testament (compară Mounce, pag. 150): de exemplu puterea și înțelepciunea: 1 Corinteni 1.24; bogăția: 2 Corinteni 8.9; Efeseni 3.8; tăria: Luca 11.22; onoarea: Filipeni 2.11; gloria: Ioan 1.14; lauda [același cuvânt ca „binecuvântarea”!]: Romani 15.29.

lumii, ca Domnul Isus, Cel care a fost lepădat de lumea aceasta, în aceeași creație, în care lemnul însăși și fierul au contribuit la suferința Lui, să fie onorat și glorificat.

Cele patru ființe vii, executorii simbolici ai judecăților lui Dumnezeu, sunt de acord cu „Amin-ul” lor (versetul 14), că toate acestea se cuvin Lui pe drept, că prin judecățile Sale și prin venirea Sa El va putea în final să savureze împlinirea lucrării Sale. El este vrednic! Și bătrânii la rândul lor pot numai să se prosternă și să adore. Ce va fi aceasta, când noi vom putea să-I aducem neîncetat adorarea noastră! Noi posedăm deja acum deplina revelație a lui Dumnezeu, și noi am primit Duhul care ne învață s-o înțelegem. În afară de aceasta în curând vom vedea și împlinirea acestei revelații. Însă noi avem deja acum motiv să ne prosternăm și să adorăm Mielul, care este vrednic să deschidă cartea. Judecățile, pe care le aduce cu sine deschiderea cărții, sunt o perspectivă îngrozitoare, însă noi avem dreptul să ne bucurăm la gândul că prin aceasta pământul va fi curățit și astfel prin ele Domnul Isus va fi glorificat.

Tradus din: Das Buch der Offenbarung, „*I. Die Szene im Himmel*”, pag. 205-231,
Editura CLV, ediția 1995.